

บันทึก

เรื่อง การจ่ายเงิน ช.ค.บ. ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยเหลือค่าครองชีพ  
รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ (กรณีเรอตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา ได้รับเงิน  
บำนาญปกติและเงินบำนาญพิเศษรวมกันเกินเดือนละ ๔,๒๐๐ บาท  
จะมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ. หรือไม่)

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๐๔/๘๐๒๐ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงการคลังได้สั่งจ่ายบำนาญปกติให้ เรอตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา เป็นเงินเดือนละ ๓,๖๘๖.๔๐ บาท และเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ เดือนละ ๒๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ และต่อมาปรากฏว่า เรอตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา ได้ป่วยเจ็บ อันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่เมื่อครั้งรับราชการอยู่ จึงได้ขอรับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่ง กระทรวงการคลังได้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้เป็นเงินเดือนละ ๒,๓๐๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ต่อมาเรอตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา ได้ร้องขอให้จ่ายเงิน ช.ค.บ. ตามมาตรา ๓ ในฐานะผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอีกเดือนละ ๒๐๐ บาท ซึ่งเมื่อรวม กับเงิน ช.ค.บ.ที่ได้รับอยู่แล้วจะเป็นเงิน ช.ค.บ.เดือนละ ๔๐๐ บาท จึงมีปัญหาเกี่ยวกับการ จ่ายเงิน ช.ค.บ.ว่า เรอตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา ได้รับบำนาญพิเศษเดือนละ ๒,๓๐๔ บาท เมื่อรวม กับบำนาญปกติที่ได้รับอยู่แล้วเดือนละ ๓,๖๘๖.๔๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ ๕,๙๙๐.๔๐ บาท จะมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ หรือไม่

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๓<sup>๑</sup>แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ บัญญัติไว้ไม่ชัดเจนว่า ผู้ได้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นเงินตั้งแต่ ๔,๒๐๐ บาทขึ้นไป จะมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.

<sup>๑</sup> มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ บัญญัติว่า “ผู้ได้รับเบี้ยหวัดหรือมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหม ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ต่ำกว่าเดือนละสี่พันบาท ให้ได้รับเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ เรียกโดยย่อว่า “ช.ค.บ.” ในอัตราเดือนละสองร้อยบาท

ผู้ได้รับเบี้ยหวัดหรือมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหมผู้ได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการตั้งแต่เดือนละสี่พันบาทขึ้นไปแต่ไม่เกินสี่พันสองร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ.ในอัตราเดือนละสองร้อยบาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดบำนาญแล้วให้ได้รับไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท”

หรือไม่ แต่เมื่อได้พิจารณาเหตุผลในการตราพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ซึ่งมีความว่า เนื่องจากการครองชีพโดยทั่วไปในปัจจุบันได้สูงขึ้นมากสมควรให้เงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่งเป็นเงินช่วยค่าครองชีพแก่ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ โดยให้ได้รับเบี้ยหวัดบำนาญรวมกับเงินช่วยค่าครองชีพแล้วไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท ซึ่งกรณีดังกล่าวน่าจะมีคามมุ่งหมายเพื่อที่จะช่วยเหลือผู้มีรายได้จากเบี้ยหวัดบำนาญน้อย โดยถือรายได้ ๔,๒๐๐ บาทเป็นเกณฑ์ และเกณฑ์รายได้๔,๒๐๐ บาทนี้น่าจะหมายถึงผู้ที่มิมีรายได้จากเบี้ยหวัดบำนาญหลายประเภทรวมแล้วต่ำกว่า ๔,๒๐๐ บาทด้วย จึงจะมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ. ๒๐๐ บาท แต่ถ้าเกิน ๔,๒๐๐ บาท ก็ไม่เข้าเกณฑ์ที่จะได้รับการช่วยเหลือตามพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ดังนั้น กรณีของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา ซึ่งเดิมรับบำนาญปกติอยู่เดือนละ ๓,๖๘๖.๕๐ บาท ต่อมาเมื่อได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตามมาตรา ๓๘ อีกเดือนละ ๒,๓๐๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕,๙๙๐.๕๐ บาท เกิน ๔,๒๐๐ บาท จึงไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓

กระทรวงการคลังจึงใคร่ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาว่าความเห็นของกระทรวงการคลังในเรื่องนี้ถูกต้องหรือไม่ เพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้รับฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) แล้วได้ความว่า ในกรณีที่ผู้รับบำนาญมีสิทธิได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษ ผู้รับบำนาญจะทำเรื่องขอรับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษมาพร้อมกัน และในการจ่ายเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ กระทรวงการคลังถือหลักว่า ถ้าผู้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษรวมกันแล้วเป็นเงินตั้งแต่ ๔,๒๐๐ บาทขึ้นไป กระทรวงการคลังจะไม่จ่ายเงิน ช.ค.บ.ให้แต่ถ้ารวมกันแล้วเป็นเงินต่ำกว่า ๔,๒๐๐ บาท กระทรวงการคลังจะจ่ายเงิน ช.ค.บ.ไว้ในอัตราเดือนละไม่เกิน ๒๐๐ บาท แต่เมื่อรวมบำนาญปกติและบำนาญพิเศษกับเงิน ช.ค.บ.แล้วต้องไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาท และไม่เคยมีผู้ใดอุทธรณ์หลักปฏิบัติในเรื่องนี้ของกระทรวงการคลังมาก่อน

กรณีของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา เป็นกรณีแรกที่ได้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษคนละคราว กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตามมาตรา ๓๘<sup>๒</sup> แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ เป็นเงิน ๒,๓๐๔ บาท ซึ่งเป็นระยะเวลาห่างกันเกือบสามปีนับจากวันที่

---

<sup>๒</sup>มาตรา ๓๘ ข้าราชการผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพลทหารกองประจำการหรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันออกจากราชการ หรือพ้นจากหน้าที่ทหารปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารอยู่ ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๑ ทั้งนี้ให้จ่ายนับแต่วันขอและในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้วก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

ได้รับบำนาญปกติ และเรือตรี ฌรงค์ศักดิ์ ได้ขอรับเงิน ช.ค.บ.ในฐานะผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอีกเดือนละ ๒๐๐ บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อเรือตรี ฌรงค์ศักดิ์ ได้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษรวมกันเป็นเงินเดือนละ ๕,๙๙๐.๔๐ บาท จึงไม่ควรมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑หนึ่ง ผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า อาจมีบางกรณีที่ข้าราชการได้รับเฉพาะบำนาญพิเศษโดยไม่ได้รับบำนาญปกติ เช่น เป็นผู้มียุทธการไม่ถึงเกณฑ์ที่จะได้รับบำนาญปกติ หรือเป็นผู้ขอรับบำเหน็จแทนบำนาญปกติ จึงได้รับเฉพาะบำนาญพิเศษ ในกรณีเช่นนี้ถ้าจำนวนเงินบำนาญพิเศษไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาท ก็จะได้รับเงินช.ค.บ.เดือนละ ๒๐๐ บาท และสำหรับกรณีเรือตรี ฌรงค์ศักดิ์ กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ยังคงจ่ายเงิน ช.ค.บ.จำนวน ๒๐๐ บาท ซึ่งคำนวณจากบำนาญปกติ๓,๖๘๖.๔๐ บาท ให้แก่เรือตรี ฌรงค์ศักดิ์ จนถึงปัจจุบัน คงมีปัญหาเฉพาะเงิน ช.ค.บ.๒๐๐ บาทสำหรับบำนาญพิเศษเท่านั้นที่ยังรอผลการพิจารณาจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าควรจะให้หรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อรวมบำนาญปกติกับบำนาญพิเศษแล้วจะเป็นเงิน ๕,๙๙๐.๔๐ บาท ซึ่งเกินเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดคือ ๔,๒๐๐ บาท

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบคำชี้แจงเพิ่มเติมของผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) แล้ว มีความเห็นว่า โดยที่มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ ได้บัญญัติให้ (๑) ผู้ได้รับเบี้ยหวัดหรือมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหม (๒) ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และ (๓) ผู้ได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ เป็นผู้ที่มีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.โดยมีหลักเกณฑ์ว่า ถ้าเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษที่ได้รับต่ำกว่าเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ก็จะได้รับเงิน ช.ค.บ.ในอัตราเดือนละ ๒๐๐ บาท แต่ถ้าเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษที่ได้รับมีจำนวนตั้งแต่เดือนละ ๔,๐๐๐ บาทขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาท ก็จะได้รับเงิน ช.ค.บ.ในอัตราเดือนละ ๒๐๐ บาท แต่เมื่อรวมเงิน ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษที่ได้รับแล้วต้องไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาท เช่น นาย ก.ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเดือนละ ๔,๑๐๐ บาท นาย ก.มีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ. เดือนละ ๑๐๐ บาท

สำหรับกรณีที่ผู้รับบำนาญได้รับหรือมีสิทธิได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษนั้นปัญหามีว่า หลักเกณฑ์ที่กฎหมายบังคับไว้ว่า จำนวนเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษกับเงิน ช.ค.บ.ต้องไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาทนั้น จะแยกคำนวณเฉพาะเบี้ยหวัดกับเงิน ช.ค.บ.หรือบำนาญปกติกับเงิน ช.ค.บ.หรือบำนาญพิเศษกับเงินช.ค.บ. หรือคำนวณโดยนำเงินเบี้ยหวัดและบำนาญปกติและบำนาญพิเศษมารวมกันถ้าแยกคำนวณเงิน ช.ค.บ.จากบำนาญปกติและจากบำนาญพิเศษ อาจมีผลให้ได้รับเงินช.ค.บ. แต่ถ้าคำนวณโดยรวมบำนาญปกติและบำนาญพิเศษ อาจมีผลให้ไม่ได้รับเงินช.ค.บ. เช่น นาย ก.ได้รับบำนาญปกติเดือนละ ๓,๐๐๐

บาท บำนาญพิเศษเดือนละ ๒,๕๐๐ บาท ถ้าแยกคำนวณเงิน ช.ค.บ.จากบำนาญปกติและจากบำนาญพิเศษต่างหากจากกัน นาย ก.จะได้รับบำนาญปกติกับเงิน ช.ค.บ.เป็นจำนวน ๓,๐๐๐ + ๒๐๐ บาทและบำนาญพิเศษกับเงิน ช.ค.บ.เป็นจำนวน ๒,๕๐๐ + ๒๐๐ บาท รวมทั้งหมดเป็นเงิน ๕,๙๐๐ บาท แต่ถ้าคำนวณบำนาญปกติรวมกับบำนาญพิเศษ นาย ก.จะไม่ได้รับเงินช.ค.บ.เลย เพราะจำนวนเงินบำนาญเมื่อรวมกันแล้วเกิน ๔,๒๐๐ บาท ในการวินิจฉัยปัญหานี้ เมื่อพิจารณาความตอนท้ายของมาตรา ๓ วรรคสองแห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การที่จะได้รับเงิน ช.ค.บ.หรือไม่ จะเห็นได้ว่า ตอนท้ายของมาตรา ๓ วรรคสองได้ใช้คำว่า “....แต่เมื่อรวม ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดบำนาญแล้ว ให้ได้รับไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท” ความที่ว่า “เมื่อรวม ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดบำนาญ” นั้น สำหรับกรณี “การรวม ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัด” ไม่มีปัญหา เพราะตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเงินเบี้ยหวัดกับกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไม่เปิดช่องให้ข้าราชการได้รับทั้งเบี้ยหวัดและบำนาญ ฉะนั้นถ้าเบี้ยหวัดเกินกว่า ๔,๒๐๐ บาท ก็ไม่มีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ. แต่สำหรับการคำนวณโดยรวมเงิน ช.ค.บ.กับบำนาญมีปัญหาที่ต้องพิจารณาคำว่า “บำนาญ” ในประโยคดังกล่าวว่า หมายถึง “บำนาญปกติและบำนาญพิเศษ” หรือหมายถึง “บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ” ถ้าหมายถึง “บำนาญปกติและบำนาญพิเศษ” กรณีของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ ย่อมจะไม่ได้รับเงินช.ค.บ. เพราะบำนาญปกติของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ รวมกับบำนาญพิเศษเป็นจำนวน ๓,๖๘๖.๔๐ + ๒,๓๐๔ บาท = ๕,๙๙๐.๔๐ บาท ซึ่งเกินจำนวนที่กำหนดคือ ๔,๒๐๐ บาท แต่ถ้าแยกคำนวณเฉพาะบำนาญปกติและเฉพาะบำนาญพิเศษ เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ จะได้รับบำนาญปกติ ๓,๖๘๖.๔๐ บาท กับเงิน ช.ค.บ.รวมกันเป็นจำนวน ๓,๖๘๖.๔๐ + ๒๐๐ บาท = ๓,๘๘๖.๔๐ บาท และบำนาญพิเศษ ๒,๓๐๔ บาท กับเงิน ช.ค.บ.รวมกันเป็นจำนวน ๒,๓๐๔ + ๒๐๐ บาท = ๒,๕๐๔ บาท เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ จะได้รับเงินรวมทั้งสิ้น ๖,๓๙๐.๔๐ บาท ในการวินิจฉัยว่า คำว่า “บำนาญ” ในประโยคที่ว่า “เมื่อรวมช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดบำนาญแล้ว” คำว่า “บำนาญ” จะหมายถึง “บำนาญปกติและบำนาญพิเศษ” หรือหมายถึง “บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ” นั้น กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ เห็นว่าคำว่า “บำนาญ” ดังกล่าวอาจแปลความได้เป็นสองนัย คือนัยที่หนึ่ง คำว่า “บำนาญ” หมายถึง “บำนาญปกติและบำนาญพิเศษ” โดยมิเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. ความในตอนท้ายของมาตรา ๓ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ ที่ว่า “แต่เมื่อรวม ช.ค.บ.กับเบี้ยหวัดบำนาญแล้ว ให้ได้รับไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท” โดยเฉพาะคำว่า “บำนาญ” เมื่อพระราชกฤษฎีกาไม่ได้ให้ความหมายไว้เป็นพิเศษ ย่อมมีความหมายตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งได้นิยามคำว่า “บำนาญ” ให้หมายความถึง “เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน” บำนาญปกติก็ดี บำนาญพิเศษก็ดี ถือได้ว่าเป็นเงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาจะมีความแตกต่างกันก็เพียงแต่เหตุที่จะต้องจ่ายเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษเท่านั้น

๒. พิจารณาจากเจตนารมณ์ของการตราพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพ

ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งเป็นพระราชกฤษฎีกากำหนดเงินช่วยเหลือค่าครองชีพสำหรับข้าราชการบำนาญฉบับแรก ซึ่งมีความว่า “เนื่องจากภาวะการครองชีพโดยทั่วไปในปัจจุบันได้สูงขึ้นมาก สมควรให้เงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่งเป็นเงินช่วยเหลือค่าครองชีพแก่ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ โดยให้ได้รับเบี้ยหวัดบำนาญรวมกับเงินช่วยเหลือค่าครองชีพแล้วไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท” จะเห็นได้ว่าเงิน ช.ค.บ.เป็นเงินช่วยเหลือค่าครองชีพจำนวนหนึ่งที่รัฐจ่ายให้แก่ข้าราชการซึ่งได้รับบำนาญไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท เมื่อเป็นเงินจำนวนหนึ่งก็ต้องคำนวณเงิน ช.ค.บ.จากเงินบำนาญปกติรวมกับบำนาญพิเศษเพื่อให้เป็นเงินจำนวนเดียว ถ้าแยกคำนวณจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษก็จะกลายเป็นเงินช่วยเหลือสองจำนวน

นัยที่สอง คำว่า “บำนาญ” หมายถึง “บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ” ทั้งนี้แล้วแต่เหตุที่จะทำให้ข้าราชการได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ เมื่อข้าราชการผู้ใดมีเหตุที่จะได้รับทั้งบำนาญปกติและหรือบำนาญพิเศษ การคำนวณเงิน ช.ค.บ.ก็จะต้องแยกคำนวณจำนวนเงินบำนาญปกติและบำนาญพิเศษออกจากกัน โดยมีรายละเอียดของเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. กฎหมายได้กำหนดเหตุของการรับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษไว้แตกต่างกัน มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ได้บัญญัติเหตุของการรับบำนาญปกติไว้ดังนี้

๑.๑ สำหรับบำนาญปกติมี ๔ เหตุด้วยกัน คือ

๑.๑.๑ เหตุทดแทน

๑.๑.๒ เหตุทุพพลภาพ

๑.๑.๓ เหตุสูงอายุ

๑.๑.๔ เหตุรับราชการนาน

๑.๒ สำหรับเหตุทุพพลภาพ มาตรา ๑๒<sup>๓</sup> แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ได้บัญญัติไว้แตกต่างกับเหตุทุพพลภาพตามมาตรา ๓๗<sup>๔</sup> ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับบำนาญพิเศษ เหตุทุพพลภาพให้ได้รับบำนาญปกติหมายถึงข้าราชการซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพเพราะโรคพยาธิมาเบียดเบียนจนไม่สามารถรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ที่ปฏิบัติอยู่นั้นต่อไปได้ ส่วนเหตุทุพพลภาพให้ได้รับบำนาญพิเศษ หมายถึงข้าราชการซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพไม่สามารถรับราชการต่อไปได้อีกเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะ

<sup>๓</sup>มาตรา ๑๒ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการ ผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความเห็นว่า ไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

<sup>๔</sup>มาตรา ๓๗ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้ว และแสดงถึงว่าทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลยทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับทั้งได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้นแต่การได้รับอันตรายได้รับการป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือจากความผิดของตนเอง

เหตุกระทำการตามหน้าที่

๒. กฎหมายได้บัญญัติเกณฑ์คำนวณบำนาญปกติกับเกณฑ์คำนวณบำนาญพิเศษไว้แตกต่างกัน ดังปรากฏตามมาตรา ๓๒<sup>๔</sup> สำหรับบำนาญปกติ และมาตรา ๓๙<sup>๕</sup> สำหรับบำนาญพิเศษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้จะได้รับบำนาญพิเศษนั้นมีเหตุเฉพาะตัวที่ทางราชการยอมรับว่าเป็นผู้มีคุณงามความดีที่สมควรจะตอบแทนด้วยการให้ได้รับบำนาญพิเศษเป็นกรณีพิเศษ นอกเหนือจากบำนาญปกติ ฉะนั้น จึงควรให้ความสำคัญแก่ผู้รับบำนาญพิเศษเป็นกรณีเฉพาะตัว โดยคำนวณเงิน ช.ค.บ.ให้แก่ผู้รับบำนาญพิเศษด้วย

๓. ลักษณะพิเศษของบำนาญพิเศษที่แตกต่างกับบำนาญปกติก็คือ ผู้ได้รับบำนาญปกติอาจหมดสิทธิรับบำนาญปกติตามมาตรา ๕๒<sup>๖</sup> ถ้าได้กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก หรือเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต แต่ไม่มีบทบัญญัติทำนองมาตรา ๕๒ สำหรับผู้รับบำนาญพิเศษ ฉะนั้นจึงไม่ควรนำบำนาญปกติมารวมกับบำนาญพิเศษเพื่อคำนวณเงิน ช.ค.บ.

มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ  
(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการดังนี้  
(ก) สำหรับทหารและตำรวจ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ  
(ข) สำหรับข้าราชการพลเรือนที่รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ค) สำหรับข้าราชการพลเรือน นอกจากที่กล่าวใน (ก) และ (ข) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วน คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

มาตรา ๓๙ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติ มีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศหรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำหรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำ หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิกซ์ ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงครามหรือการปราบปรามจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้ายในกรณีที่ไม่มีเงินเดือนให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๕๒ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า

(๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

๔. อนึ่ง ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ได้สั่งจ่าย บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ มหธารา เป็นเงินเดือนละ ๒,๓๐๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ซึ่งเมื่อรวมกับบำนาญปกติเป็นเงินเดือนละ ๕,๙๙๐.๔๐ บาท เกินเดือนละ ๔,๒๐๐ บาท มาจนถึงบัดนี้เป็นเวลาถึง ๓ ปีเศษแล้ว โดยกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) มิได้สั่งตัดเงิน ช.ค.บ.จำนวน ๒๐๐ บาทแต่ประการใด ถ้ากระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) เห็นว่า เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ไม่มีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.เดือนละ ๒๐๐ บาท ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ เพราะจำนวนบำนาญปกติรวมกับบำนาญพิเศษมีจำนวนเกิน ๔,๒๐๐ บาท กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ก็ควรจะจ่ายเงิน ช.ค.บ.จำนวน ๒๐๐ บาทนั้นเสีย แต่เมื่อถือว่าบำนาญปกติของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ มีจำนวนไม่เกิน ๔,๒๐๐ บาท กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ก็ชอบที่จะปฏิบัติเกี่ยวกับการจ่ายเงิน ช.ค.บ. ๒๐๐ บาทสำหรับบำนาญพิเศษ เช่นเดียวกับการจ่ายเงิน ช.ค.บ. ๒๐๐ บาทสำหรับบำนาญปกติ

๕. สำหรับเหตุผลเกี่ยวกับการปฏิบัติในการคำนวณเงิน ช.ค.บ.ของ กระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) นั้น เห็นว่า ไม่ควรถือหลักที่ว่าเมื่อได้เคยปฏิบัติมาแล้ว อย่่างไรจะต้องปฏิบัติอย่างนั้นต่อไปโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและความเป็นธรรมที่ข้าราชการพึงได้รับ มาประกอบการพิจารณาตีความเพราะถ้าพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑มีเจตนารมณ์ที่จะให้คำนวณเงิน ช.ค.บ. สำหรับผู้ได้รับบำนาญปกติแยกจากการคำนวณเงิน ช.ค.บ.สำหรับผู้ได้รับบำนาญพิเศษแล้ว ก็ควรให้ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายยิ่งกว่าความสะดวกในทางปฏิบัติของส่วนราชการหรือการช่วยประหยัดเงินของรัฐ โดยไม่คำนึงถึงสิทธิอันชอบธรรมของข้าราชการ

โดยที่คำว่า “บำนาญ” อาจแปลความได้ถึงสองนัยดังได้กล่าวมาข้างต้นและ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า การตีความในปัญหานี้จะมีผลกระทบถึงส่วนได้เสียของข้าราชการผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษซึ่งตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ได้ให้ความสำคัญแก่ข้าราชการประเภทนี้ ยิ่งกว่าข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ และยังอาจมีผลกระทบปี ฉะนั้นเพื่อความรอบคอบ จึงเห็นสมควรให้นำเรื่องนี้เข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกา โดยเหตุนี้ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงอาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๓ (๒)<sup>๔</sup> แห่งระเบียบ คณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ.๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายเพื่อพิจารณาปัญหาดังกล่าว

<sup>๔</sup>ข้อ ๑๓ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่ กรรมการร่างกฎหมาย ในกรณีดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๒) เมื่อกรรมการร่างกฎหมายคณะใดคณะหนึ่งเห็นว่ามีปัญหาสำคัญที่ควรวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ผู้แทนกระทรวงกลาโหม (กรมการเงินกลาโหม) และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย และสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ รับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดชัยภูมิ ระดับ ๖ เงินเดือนเดือนสุดท้าย ๕,๗๖๐ บาท และมีตำแหน่งทาง กอ.รมน.เป็นหัวหน้าหน่วยพลเรือนของ กอ.รมน.เขตจังหวัดชัยภูมิได้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำนาญปกติ ตั้งแต่วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๒ โดยได้รับบำนาญปกติเดือนละ ๓,๖๘๖.๔๐ บาท และเงิน ช.ค.บ. ตามมาตรา ๓ เดือนละ ๒๐๐ บาท ต่อมาเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ได้ขอรับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพเมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ซึ่งอยู่ภายในระยะเวลาสามปีนับแต่ออกจากราชการ และมีเอกสารหลักฐานรับรองว่า เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ เจ็บป่วยทุพพลภาพจริง เนื่องจากการปฏิบัติราชการในหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งกระทรวงการคลังได้จ่ายบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้ในอัตรายี่สิบในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเงิน ๒,๓๐๔ บาท การจ่ายบำนาญในกรณีของผู้รับบำนาญซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพนั้น ในทางปฏิบัติของกระทรวงการคลังจะรวมบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันและจ่ายให้ไปพร้อมกันโดยระบุนยอดเงินทั้งหมดไว้ในบัตรควบคุมการเบิกจ่ายบำนาญประเภทบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพเพียงบัตรเดียว และเมื่อรวมบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพเข้าด้วยกันแล้ว ถ้าเป็นเงินตั้งแต่ ๔,๒๐๐ บาทขึ้นไป กระทรวงการคลังจะไม่จ่ายเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ให้ แต่ถ้ารวมแล้วต่ำกว่า ๔,๒๐๐ บาท กระทรวงการคลังจึงจะจ่ายเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ให้ กรณีของเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ นี้เนื่องจากขอรับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษมาคนละคราวกัน เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ จึงมีบัตรควบคุมการเบิกจ่ายบำนาญสำหรับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษแยกต่างหากจากกัน และกระทรวงการคลังได้เบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ให้เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ พร้อมกับบำนาญปกติมาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ได้ขอรับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ในฐานะผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอีกเดือนละ ๒๐๐ บาท ซึ่งเมื่อรวมกับเงินช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ที่เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ได้รับอยู่แล้วในฐานะผู้รับบำนาญปกติก็จะเป็นเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ เดือนละ ๔๐๐ บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อเรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ได้รับบำนาญปกติเดือนละ ๓,๖๘๖.๔๐ บาทและบำนาญพิเศษเดือนละ ๒,๓๐๔ บาท รวมเป็นเงินบำนาญเดือนละ ๕,๙๙๐.๔๐ บาทเกินเดือนละ ๔,๒๐๐ บาท เรือตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ จึงไม่ควรจะมีสิทธิได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑กระทรวงการคลังจึงขอหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าควรจะจ่ายเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ เพิ่มอีก ๒๐๐ บาท หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อจะได้ถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้พิจารณาปัญหาที่กระทรวงการคลังขอหารือมาประกอบกับคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนของส่วนราชการต่างๆ แล้ว มีความเห็นว่า เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของการตราพระราชกฤษฎีกาเงินช่วยค่าครองชีพ



ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งมีความว่า “เนื่องจากภาวะการครองชีพโดยทั่วไปในปัจจุบัน ได้สูงขึ้นมาก สมควรให้เงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่งเป็นเงินช่วยค่าครองชีพแก่ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ โดยให้ได้รับเบี้ยหวัดบำนาญรวมกับเงินช่วยค่าครองชีพแล้วไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท” แล้ว จะเห็นได้ว่า เงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ นี้เป็นเงินที่ให้แกผู้รับเบี้ยหวัดหรือผู้รับบำนาญ ซึ่งเป็นบุคคลกลุ่มหนึ่งคำว่า “บำนาญ” นั้น ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔มีความหมายว่า เป็นเงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมา เมื่อเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ เป็นเงินที่ให้แกผู้รับเบี้ยหวัดหรือผู้รับบำนาญ การจะมาแยกว่าเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ นั้น จึงไม่น่าจะถูกต้อง และเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ นี้ก็เป็นเงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่งซึ่งทางรัฐบาลให้เงินช่วยค่าครองชีพแกผู้รับเบี้ยหวัดหรือผู้รับบำนาญ ซึ่งได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญ เป็นเงินไม่ถึง ๔,๒๐๐ บาทต่อเดือน เมื่อเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ เป็นเงินช่วยเหลือจำนวนหนึ่ง สิทธิที่ได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ นี้ จึงต้องพิจารณาโดยรวมบำนาญปกติและบำนาญพิเศษ เข้าด้วยกันเป็นจำนวนเดียวว่าถึง ๔,๒๐๐ บาท หรือไม่ ถ้าแยกพิจารณาเป็นบำนาญปกติส่วนหนึ่ง และบำนาญพิเศษอีกส่วนหนึ่งแล้ว เงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ก็จะกลายเป็นเงินช่วยเหลือสองจำนวนไป ฉะนั้น ในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) จึงมีความเห็นพ้องกับความเห็นตามนัยที่หนึ่งของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ ที่เห็นว่า สิทธิที่จะได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ของผู้รับบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษนั้น จะต้องพิจารณาจากบำนาญปกติและบำนาญพิเศษรวมกันว่าถึง ๔,๒๐๐ บาท หรือไม่ เมื่อเรื้อตรี ณรงค์ศักดิ์ฯ ได้รับบำนาญปกติ (๓,๖๘๖.๔๐ บาท) และบำนาญพิเศษ (๒,๓๐๔ บาท) รวมกันแล้วเป็นเงิน ๕,๙๙๐.๔๐ บาท เกิน ๔,๒๐๐ บาท จึงไม่มีสิทธิจะได้รับเงิน ช.ค.บ.ตามมาตรา ๓ ความเห็นของกระทรวงการคลังในเรื่องนี้จึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการ ฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๒๔